

Cicle Coral Orfeó Català
Diumenge, 8 de març de 2020 – 17 h
Sala de Concerts

Xarxa Coral – Diada de l'Antic Cantaire

Quòdlibet Grup Coral (Xavier Garcia Cardona, director)
Orfeó Nova Solsona (Joan Boix, director)
Orfeó Català (Simon Halsey, director artístic; Pablo Larraz, director principal)

I QUÒDLIBET GRUP CORAL

Isabel Archs, violí; Adrià Pagès, guitarra; Angelo Manhenzane, percussions; Joan Fonoll, piano
 Carles Pérez, rapsode
 Xavier Garcia Cardona, direcció

Francesc Vila i Ginfrer (1922-2011)

Nocturnos de la ventana

Poemes de Federico García Lorca (1898-1936)

“Alta va la luna”

“Un brazo de la noche”

“Asomo la cabeza”

“Al estanke se le ha muerto”

Francesc Civil (1896-1990)

Els contrabandistes

Arranjament d'una melodia popular de Maçanet de Cabrenys

Josep-Lluís Guzmán i Antich (1954-2017)

Ressons de l'Al-Àndalus

“Casament desfet per una desgràcia” (Melodia popular d'Ivorra - La Segarra)

“Dues cançons valencianes” (Melodia popular de Castelló i València)

“Sa ximbomba” (Melodia popular de Bunyola - Mallorca)

II ORFEÓ NOVA SOLSONA

Marc Castellà, piano

Joan Boix i Irla, direcció

Matti Hyökki (1946)

On suuri sun rantas' autius

Harmonització d'una cançó tradicional finlandesa

László Halmos (1909-1997)

Jubilare Deo

Bepi De Marzi (1935)

Signore delle cime

Joan B. Lambert i Caminal (1884-1945)

Els tres tambors

Manuel Oltra i Ferrer (1922-2015)

L'oreneta de Queralt

Josep Font i Parera (1913-1971)

Les trenes

Antoni Pérez Moya (1884-1964)

Salve Regina

III ORFEÓ CATALÀ

Pau Casan, piano

Pablo Larraz, direcció

Josef Rheinberger (1839-1901)

Abendlied

Albert Guinovart (1962)

Del musical *Mar i cel*, “Per què he plorat?”

Margarideta

IV CANT COMÚ DELS TRES CORS I ANTICS CANTAIRES DE L'ORFEÓ CATALÀ

Josep-Lluís Guzmán i Antich

Ninetes que aneu a l'aigua

Harmonització d'una cançó tradicional

Joan Boix, director

Xavier Garcia Cardona (1991)

Cant de l'alegria

Text de Joan Maragall

Xavier Garcia Cardona, director

Albert Guinovart

“Himne dels pirates” (del musical *Mar i cel*)

Pablo Larraz, director

Lluís Millet (1867-1941)

El cant de la senyera

Pablo Larraz, director

Francesc Vila i Ginferrer (1922-2011)

Nocturnos de la ventana

Poemes de Federico García Lorca (1898-1936)

Alta va la luna.

Bajo corre el viento.

(Mis largas miradas,
exploran el cielo.)

Luna sobre el agua.
Luna bajo el viento.

(Mis cortas miradas,
exploran el suelo.)

Las voces de dos niñas
venían. Sin esfuerzo,

de la luna del agua,
me fui a la del cielo.

Un brazo de la noche
entra por mi ventana.

Un gran brazo moreno
con pulseras de agua.

Sobre un cristal azul
jugaba al río mi alma.

Los instantes heridos
por el reloj... pasaban.

Asomo la cabeza

por mi ventana, y veo
cómo quiere cortarla
la cuchilla del viento.

En esta guillotina
invisible, yo he puesto
la cabeza sin ojos
de todos mis deseos.

Y un olor a limón
llenó el instante inmenso,
mientras se convertía
en flor de gasa el viento.

Al estanque se le ha muerto

hoy una niña de agua.
Está fuera del estanque,
sobre el suelo amortajada.

De la cabeza a sus muslos
un pez la cruza, llamándola.
El viento le dice "niña",
mas no puede despertarla.

El estanque tiene suelta
su cabellera de algas
y al aire sus grises tetas
estremecidas de ranas.

Dios te salve. Rezaremos
a Nuestra Señora de Agua
por la niña del estanque
muerta bajo las manzanas.

Yo luego pondré a su lado
dos pequeñas calabazas
para que se tenga a flote,
¡ay!, sobre la mar salada.

Francesc Civil (1896-1990)

Els contrabandistes

Arranjament d'una melodia popular de Maçanet de
Cabrenys

Uns quants ben avinguts a passar contrabando,
l'any mil vuit-cents dinou sortírem de Portbou
tots carregats de tabaco de pols i brases per la pipa,
i anàvem tirant dins la França d'emigrant.

Tots carregats els uns dèiem als altres
irem a reposar a la font d'en Jordà:
tres maquetons que allí ens hi esperaven
ens varen tirar i no ens van poguè agafar.

Clots i barrancs tot ho estrompassàvem,
allò n'era una plaer veure'ns saltar lleuger.
I un pobre vell que desgraciat se'l veia:
aquell van agafar, i no va poder escamar.

Quan son fill veié que son pare lligaven
ell es va aventurà sols per podé'l salvar.
"Amics, companys, vostre auxili us demano
que si no el deslliurem nostre honra perderem".

Tiràrem al vent tots amb trets de pistola
i en vàrem apuntar els tres macus que allà hi ha.
L'un cau al sol, l'altre cau a la plaça,
l'altre es va espantar, ai! no va poder escamà.

Josep-Lluís Guzmán i Antich (1954-2017)

Ressons de l'Al-Àndalus

Selecció d'arranjaments de cançons populars de la Catalunya Nova, València i Mallorca d'influència àrab i andalusina

Casament desfet per una desgràcia

Melodia popular d'Ivorra (la Segarra)

Quina gràcia els ha fet Déu
a son pare, i a sa mare.
Adeu, Roseta galan, flor del pèsol agraciada.

Ja en respon lo traginer:
Dins del cor la'n tinc posada,
que si vós no em deu l'amor,
la vida no la'n tinc llarga.

Jo l'amor ja us donaré,
però ho vull dir al meu pare,
que se n'informi de vós
si sou jove de bon tracte.

I el diumenge al dematí,
ja en veig que anava mudada;
i cap a missa al Mas Vell,
jo tot lo camí plorava.

Dues cançons valencianes

Melodia popular de Castelló i València

A la mitjanit i a la matinada,
canta la perdiu, canta la xixarra.
Trilla, trilla, trilla.

Quan vares partir
per la carrerada
oblidant lo niu,
oblidant la llar de la teua mare.
Ai, xiqueta moreneta.
Carmen, Carmen saladeta.

Baix del pont de Cullera,
tururú,
hi ha una madrilla,
fuego, Sevilla, L'Habana y el moro.
Tin cuidao no el pique, tururú,
la pantorrilla,
fuego, Sevilla, L'Habana y el moro.

Sa ximbomba

Melodia popular de Bunyola (Mallorca)

Vós me deis rosa encarnada
i jo què diré de vós?
Vos diré clavell hermós
collit de sa matinada.

Vet allà es meu estimat
que un temps me festejava,
jo encara no som casada,
i ell encara no ha trobat,
i ell encara no ha trobada.

Matti Hyökki (1946)

On suuri sun rantas' autius (La soledat de les seves ribes)

Harmonització d'una cançó tradicional finlandesa

On suuri sun rantas autius,
sitä sentään ikävöin:

Miten villisorsan valitus
soi kaislikossa öin.

Joku yksinäinen eksynyt,
joka vilua vaikeroi,
Jok' on kaislikossa kierrellyt
eik' emoa löytää voi.

Sun harmajata aaltoas
olen katsonut kyynyelein,
Ens' surunsa itkenyt rannallas
mun on oma nuoruutein.

On syvään sun kuvasi painunut
ja sitä ikävöin,
Olen villisorsaa kuunnellut
mä siellä monin öin.

La soledat de les seves ribes
quedarà per sempre en la meua memòria,
el lament de l'ànec silvestre
que s'escolta durant la nit.
Un ànec perdut i sol,
amb fred i desgraciat,
un aneguet
que vagareja sense la seva mare.

Les seves ones grises
he mirat, plorant;
fou allí on la meua joventut vessà
les primeres llàgrimes.
La imatge encara és viva,
i encara enyoro el lloc
on vaig passar moltes nits
escoltant aquell crit.

László Halmos (1909-1997)

Jubilate Deo

*Jubilate Deo universa terra;
psalmum dicite nomini ejus.
Venite et audite, et narrabo vobis
omnes qui timetis Deum
quanta fecit Dominus
animae meae.
Alleluia.*

A Déu amb alegria, tota de la terra,
digueu un salm en honor del seu nom:
veniu i escolteu, i us explicaré,
a tots els qui temeu Déu,
quines grans coses ha fet el Senyor
per la meua ànima.
Al·leluia.

Bepi De Marzi (1935)

Signore delle cime

*Dio del cielo, Signore delle cime
un nostro amico hai chiesto alla montagna.
Ma ti preghiamo:
Su nel paradiso,
lascialo andare per le tue montagne.*

*Santa Maria, Signora della neve
copri col bianco soffice mantello
il nostro amico, nostro fratello.
Su nel paradiso,
lascialo andare per le tue montagne.*

Déu del cel, Senyor dels cims,
has reclamat a la muntanya el nostre amic.
Però et preguem que,
allà dalt al Paradís,
el deixis caminar per les teves muntanyes.

Santa Maria, Senyora de la neu,
cobreix amb el blanc i suau mantell
el nostre amic, el nostre germà.
Allà dalt al Paradís,
deixa'l caminar per les teves muntanyes.

Joan B. Lambert i Caminal

(1884-1945)

Els tres tambors

Si n'eren tres tambors
que en venen de la guerra
lo més petit de tots
porta un ram de rosetes
Ram, rampataplum,
porta un ram de rosetes.

La filla del bon rei
n'ha sortit en finestra
tambor lo bon tambor
si em vols dar una roseta
Ram, rampataplum,
si em vols dar una roseta.

Donzella que l'haurà
serà l'esposa meua
no us donaré lo ram
que a vós no us puga prendre
Ram, rampataplum.

Manuel Oltra i Ferrer (1922-2015)

L'oreneta de Queralt

Poesia de Neus Ballarà i Viñas (1919-2005)

A tots allarga estesa la mà dreta
la Verge encisadora que somriu.
Només el cor senzill de l'oreneta
ha endevinat que ens ofereix un niu.

Quan els ocells fugien a bandades,
no va seguir la ruta de l'estol;
i mantenint les ales desplegades,
damunt dels dits va deturar el seu vol.

De dia, el doll de precés, de pau l'amara
i, en arribar la fosca de la nit,
Maria sol cantar *El noi de la Mare*,
a mitja veu, per adormir el Petit.

El Nen Jesús té un llibre per joguina,
ja que és el pàrvul més espavilat,
i tant li plau llegir la Llei divina
com jugar un xic amb l'au del seu costat.

Amb ulls desperts, s'adona l'oreneta
que han coronat la reina de Queralt,
i, en un malson, ha vist que a la mà dreta
li pren el niu un atribut reial.

Però la Reina, que primer fou Mare,
refusa el ceptre d'or dominador.
Mirant el Fill que amb la mà esquerra empara,
allunya de l'ocell tota la por.

I l'oreneta beneeix l'estrella
que l'ha guiada per tan bon camí.
Si Déu creà un cel per a aus com ella,
devia fer-lo molt a prop d'aquí.

Josep Font i Parera (1913-1971)

Les trenes

Poesia de Josep Serra i Janer (1921-2001)

Oh garlandes de dolçor,
belles trenes desmaiades,
que gardeu la tebior
de tants segles de besades!

En elles ens penjarem
confiats, de nit i dia,
com ho faria a Betlem
el vostre fillet, Maria.

I no us deixarem dels dits
fins que ens siguin concedits
els favors que implorem, ara.

I aquestes trenes seran
cadenes d'amor fragrant
per lligar el vostre cor, Mare!

Antoni Pérez Moya (1884-1964)

Salve Regina

*Salve, Regina, Mater misericordiae,
Vita, dulcedo, et spes nostra, salve.
Ad te clamamus, exsules filii Hevae,
Ad te suspiramus, gementes et flentes
In hac lacrimarum valle.
Eia, ergo, advocata nostra, illos tuos
Misericordes oculos ad nos converte;
Et Jesum, benedictum fructum ventris tui,
Nobis post hoc exilium ostende
O clemens, O pia, O dulcis Virgo Maria.*

Salve Reina i Mare de Misericòrdia
vida, dolcesa i esperança nostra.
A tu plorem pobres exiliats fills d'Eva;
a tu sospirem, gement i plorant
en aquesta vall de llàgrimes.
Gira cap a nosaltres, graciosa advocada nostra,
els teus ulls misericordiosos;
i després del nostre exili,
ensenya'ns el fruit beneït del teu ventre, Jesús.
Oh clement, oh pietosa, oh dolça Verge Maria.

Josef Rheinberger (1839-1901)

Abendlied

*Bleib bei uns;
denn es will Abend werden,
und der Tag hat sich geneigt.*

Queda't amb nosaltres;
perquè cau el vespre
i el dia ja ha declinat.

Albert Guinovart (1962)

“Per què he plorat?” (del musical *Mar i cel*)

Sempre he mirat a l'infinit
sempre he buscat l'última estrella
sempre he pensat, sempre m'han dit
que el món és una meravella.

Jo que en les nits de somni ardent
en blancs llençols i parets blanques,
veia passar feliç la gent,
amb la mirada clara i franca.

Sempre he mirat de ser el més fort.
Jo sempre he vist florir la sort.
Sempre he lluitat per sobreviure.
Jo al meu voltant he vist somriure.
Sempre he volgut morir matant.
Tota la vida he estat jugant.
Sempre m'he anat jugant la vida.
I no m'he fet mai cap ferida.

Per què ha plorat?
Per què ha plorat
com mai no havia vist plorar?

Què m'ha passat?
Què m'ha passat?

Per què he/ha plorat?
Per què he/ha plorat
com mai no havia vist plorar?
Com mai no havia vist plorar (bis)

Ara em desperto al fons d'un pou
veig que en el món la gent s'odia
i en la foscor tot es remou
com si no hi fos la llum del dia.
Per a ells la guerra és important
i tot és lluita i investida
d'homes ferotges i inhumans
que no s'estimen ni la vida.

Però en aquest món cruel i sord...
Però enmig de l'odi i de l'horror...
hi ha qui no vol arrossegar-se;
hi ha qui no es creu aquesta farsa
hi ha algú que porta un món tan nou...
Veig una llum al fons del pou...
que em fa tornar començar a viure.
Hi ha algú que lluita per ser lliure.

Per què ha plorat?
Per què ha plorat?

Què m'ha passat?
Què m'ha passat?

Per què he/ha plorat
Per què he/ ha plorat
per qui no havia de plorar?/com mai no havia
vist plorar?

Margarideta

Margarideta lleva't de matí,
 que n'és tard de matí.
 Prou me'n llevaria jo,
 si mitgetes en tenia.
 Prou me'n llevaria jo,
 però mitgetes no en tinc, no.
 Pere va a la plaça,
 Pere ja l'hi compra,
 Pere ja l'hi porta,
 Pere ja és aquí,
 Margarideta lleva't de matí.

Margarideta lleva't de matí,
 que n'és tard de matí.
 Prou me'n llevaria jo,
 si sabates en tenia.
 Prou me'n llevaria jo,
 però sabates no en tinc, no.
 Pere va a la plaça,
 Pere ja l'hi compra,
 Pere ja l'hi porta,
 Pere ja és aquí,
 Margarideta lleva't de matí.

Margarideta lleva't de matí,
 que n'és tard de matí.
 Prou me'n llevaria jo,
 si faldilles en tenia.
 Prou me'n llevaria jo,
 però faldilles no en tinc, no.
 Pere va a la plaça,
 Pere ja l'hi compra,
 Pere ja l'hi porta,
 Pere ja és aquí,
 Margarideta lleva't de matí.

Josep-Lluís Guzmán i Antich

Ninetes que aneu a l'aigua

Harmonització d'una cançó tradicional, recollida de Maria Balletbó per la missió Anglès-Bohigas el 1922 a Solsona

"Filla la meva filla quan la veuré?
 La vostra filla mare és aquí."

Ninetes que aneu a l'aigua, ai visca l'amor,
 ja us hi podeu *esté* que visca l'amor visca
 ja us hi podeu *esté* que visca l'oranger.

Ara se n'hi ha anat una set anys per tornar
 al cap d'aquells set anys fadrina ja tornava
 i a casa de l'hostessa s'hi va allotjar.

Fadrinetes quan aneu a l'aigua visca l'oranger
 "Em diríeu vos l'hostessa de *què'n* sospireu?"
 "Jo he perdut una filla de semblança amb vostè.
 Jo he perdut una filla de semblança amb vos".

Fadrinetes quan aneu a l'aigua visca l'oranger
 "Què daríeu a la filla si poguéis tornar?"
 "Cent duros li'n daria i altres cent i altres cent tindrà"
 "Ai mare doncs mireu la vostra filla sóc".

Xavier Garcia Cardona (1991)

Cant de l'alegria

Text de Joan Maragall

Cantem l'entrada del temps clar
 amb clara veu i rialles clares.
 Tornem-nos ben cantaires,
 que ara és el temps - de fer ressonar
 alegrement els aires.
 Passen núvols corrent i somrient,
 regalant aigua i raigs de sol lluent
 damunt les roses vermelles, ja totes badades.
 Sobre els plans reverdits hi corre el vent
 i es mouen els blats verds i les gentades
 cridant coses alegres i furioses...
 Costes avall degoten les neus foses.

Albert Guinovart

"Himne dels pirates" (del musical *Mar i cel*)

El mar és com un desert d'aigua,
 no té camins ni té senyals;
 el mar és un desert d'onades,
 una lluita sorda i constant;
 és el mar la nostra terra ferma
 on vivim arrelats en el vent.

Les veles s'inflaran,
 el vent ens portarà
 com un cavall desbocat per les ones.

El sol és el senyor del dia,
 la lluna és reina de la nit;
 però la reina ens dorm a les veles
 i al matí no es pot amagar;
 aleshores ens fa de bandera
 i el sol vol fer-se enrere i fugir.

Les veles s'inflaran,
 el vent ens portarà
 com un cavall desbocat per les ones.

El mar serà tot per nosaltres,
 ja som senyors i reis del mar;
 tots voldran fugir de la lluna
 que flameja al nostre estendard;
 però per a ells no hi haurà pietat,
 perquè Al·là ens ha volgut triomfants.

Les veles s'inflaran,
el vent ens portarà
com un cavall desbocat per les ones.

I arribarà el dia de glòria,
quan ja no quedin cristians,
que cantarem la gran victòria
dels fidels valents fills d'Al·là.
I aquest mar estimat serà nostre,
serà el mar dels germans musulmans.

Les veles s'inflaran,
el vent ens portarà
com un cavall desbocat per les ones.

Lluís Millet (1867-1941)

El cant de la senyera

Al damunt dels nostres cants
aixequem una senyera
que els farà més triomfants.

Au, companys, enarborem-la
en senyal de germandat!
Au, germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat.
Que voleï! Contemplem-la
en sa dolça majestat!

Oh bandera catalana!,
nostre cor t'és ben fidel:
volaràs com au galana
pel damunt del nostre anhel:
per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.

I et durem arreu enlaire,
et durem, i tu ens duràs:
voleiant al grat de l'aire,
el camí assenyalaràs.
Dona veu al teu cantaire,
llum als ulls i força al braç.

Quòdlibet Grup Coral (Xavier García Cardona, director)

El Quòdlibet Grup Vocal (QGV) va iniciar la seva activitat a Molins de Rei l'any 1982. De llavors ençà ha ofert nombrosos concerts arreu de Catalunya i a Europa. Del seu repertori, en destaquen: els madrigals, la música del Barroc, del Modernisme i el Noucentisme catalans, la polifonia religiosa i les cançons populars catalanes.

Són fites importants en la història del Quòdlibet, la interpretació de la *Missa núm. 2, en Sol major*, de Schubert, *Gloria* de Vivaldi, *Missa Nelson* de Haydn, *Requiem* de Fauré, *Carmina Burana* de Carl Orff, *Requiem* de Mozart i *El nostre Nadal*, del compositor molinenc Francesc Civil.

De l'última etapa destaca la producció *Misa criolla* d'Ariel Ramírez, el muntatge pluridisciplinari a partir dels *Nocturnos de la ventana* de Federico García Lorca, musicats per Francesc Vila, la participació en el Premi de Teatre Memorial Margarida Xirgu i el muntatge *Un concert a Palau*, a partir de repertori del Renaixement.

Ha col·laborat amb l'Orfeó Gracienc, la Coral Cantiga, la Coral Sant Jordi i Contrapunto Vocale, entre d'altres.

Oriol Comelles va ser-ne el director des de la creació fins a l'any 1994, en què va cedir el relleu a Poire Vallvé. Després el QGV ha seguit la batuta de Pablo Larraz, Tomeu Quetgles i Esteve Costa.

El setembre del 2016 inicià l'etapa actual amb el director Xavier García Cardona. Compta amb cinc baixos, vuit contralts, catorze sopranos i vuit tenors.

Orfeo Nova Solsona (Joan Boix, director)

L'Orfeo Nova Solsona és una entitat cultural de Solsona dedicada a l'organització d'activitats musicals i, en particular, a la música coral a través del seu cor de veus mixtes. Amb seu social al Casal de Cultura de Solsona, l'Orfeo és membre de la Federació Catalana d'Entitats Corals.

Tot i que el 1920 és l'any de fundació, l'Orfeo inicià la seva activitat el 1919, amb Ricard Penina, en un moment històric marcat per la forta activitat associativa que vivia la ciutat. En aquesta primera època Josep Lluçà en fou l'ànima com a director, fins que el 1931 diverses causes polítiques i socials en van fer aturar l'activitat.

El 1960 l'Orfeo renasqué. El músic Josep Font i Parera, que en fou director fins al 1964, va ser clau per impulsar la refundació de l'entitat i a partir de llavors el cor ha esdevingut un dels actius protagonistes de la vida musical de la capital del Solsonès. Joan Blesa, Antoni Muntada i Joan Lladó en foren els directors successius, fins que el 1986 Anna Camps n'assumí la direcció i amb tres dècades al capdavant portà l'Orfeo a ser un dels màxims exponents del fet musical a Solsona i la comarca.

Actualment l'Orfeo, dirigit per Joan Boix des del 2017, ofereix un repertori que inclou obres de diferents estils i èpoques. Anualment organitza una vetllada musical per Santa Cecília, el tradicional Concert de Nadal i clou la temporada amb una actuació abans de començar l'estiu. També participa a la cantada de caramelles per Pasqua, a la Festa Major de Solsona amb el Cant de la Salve i a la celebració de la Diada Nacional de Catalunya, a més d'organitzar el Cicle de Concerts d'Estiu de Solsona.

Al llarg de la seva història s'ha perfeccionat amb reconeguts directors, com ara Lluís Virgili, Conxita Garcia, Xavier Puig o Valentí Miserachs, i ha col·laborat amb destacades formacions, com l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra Julià Carbonell de les Terres de Lleida o la Camerata Sant Cugat. També ha ofert actuacions a diferents poblacions catalanes, així com en altres indrets, entre els quals destaquen Orio (País Basc), Palma (Mallorca), Santa Maria la Major de Roma o Pàdua, entre d'altres.

Enguany l'entitat celebra el centenari i durant tot aquest temps l'Orfeo ha procurat tenir sempre cura de la seva passió pel cant i per la música. La seva evolució constant l'ha portat a encarar nous reptes. I la seva forta implicació dins el teixit cultural i associatiu de Solsona l'ha consolidat com una entitat intergeneracional composta d'una diversitat de persones amb diferents orígens i procedències que ha tingut sempre estesa la seva mà a tota mena de col·lectius i institucions.

Orfeo Català (Simon Halsey, director artístic; Pablo Larraz, director principal)

És un dels cors *amateurs* de referència del país. Amb més de 125 anys d'història, va ser fundat el 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives per difondre el repertori coral català i universal amb la màxima excel·lència artística. Al llarg de la seva història, el cor ha estat dirigit per Lluís Millet i Pagès (1891-1941), Francesc Pujol i Pons (1941-1945), Lluís Maria Millet i Millet (1945-1977), Lluís Millet i Loras (1977-1981), Simon Johnson (1981-1983 i 1985-1988), Salvador Mas (1983-1985), Jordi Casas Bayer (1988-1998), Josep Vila i Casañas (1998-2015) i Simon Halsey (2015). Actualment, Simon Halsey n'és el director artístic, Pablo Larraz el director principal i Pau Casan el pianista. Té la seu al Palau de la Música Catalana, declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO.

L'Orfeo Català ha interpretat les obres més representatives del repertori coral i ha protagonitzat primeres audicions al nostre país d'obres importants, com la *Missa en Si menor* de Bach o *Les estacions* de Haydn. Ha estat dirigit per primeres batutes internacionals: R. Strauss, C. Saint-Saëns, P. Casals, Z. Mehta, F. Brüggen, M. Rostropóvitx, Ch. Dutoit, L. Maazel, D. Barenboim, S. Rattle i G. Dudamel, entre d'altres. Els darrers anys ha debutat a la Konzerthaus de Viena i a la Sala Gulbenkian de Lisboa, ha protagonitzat una gira per Itàlia amb la Mahler Chamber Orchestra, dirigits per D. Gatti, i ha actuat a Londres en dues ocasions, el 2015 al Royal Festival Hall de Londres i el 2017 al Royal Albert Hall debutant als Proms. L'octubre del 2017 va protagonitzar al Palau l'estrena europea de *Considering Matthew Shepard* de Craig Hella Johnson, sota la direcció de Simon Halsey.

Juntament amb els cors de l'Escola Coral de l'Orfeo Català va protagonitzar al Grec Festival de Barcelona 2018 l'estrena a l'Estat espanyol de l'òpera participativa *El monstre al laberint* de Jonathan Dove (música) i Alasdair Middleton (llibret), en versió catalana de Marc Rosich, sota la direcció de Simon Halsey, en una producció del Grec Festival i la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana.

Un dels compromisos internacionals més importants de l'Orfeo Català va ser la gira per la Xina, l'octubre del 2018, convidat pel Shanghai International Art Festival, en què oferí quatre concerts a tres ciutats del país asiàtic, així com la gira recent amb Gustavo Dudamel i la Filharmònica de Munic, al costat del Cor Cambra del Palau, tot actuant al

Palau de la Música Catalana, Madrid, Palma i Munic (juny-juliol del 2019) amb la *Segona Simfonia* de Mahler. Al costat del Cor Jove de l'Orfeó Català va actuar per segona vegada als Proms de Londres (agost del 2019), amb el London Symphony Chorus i la London Symphony Orchestra, dirigits per Sir Simon Rattle, per interpretar l'oratori *Belshazzar's feast* de William Walton.

Aquesta temporada 2019-20 destaquen les seves actuacions amb la London Symphony Orchestra, dirigida per Sir Simon Rattle, al Palau de la Música Catalana, i la gira amb Gustavo Dudamel i la Mahler Chamber Orchestra interpretant l'òpera *Fidelio* de Beethoven a Barcelona, Madrid, Dortmund i Luxemburg.